

regler, der skal gælde. Reglen i affaldsdepotlovens § 13, stk. 2 foreslås derfor ikke videreført.

I forslaget § 76, stk. 1 fastsættes dog, at i det omfang forurenere, jf. lovforslagets § 44, stk. 1 eller andre end miljømyndigheden, jf. lovforslagets § 58, stk. 1 ikke betaler erstatning, enten fordi der ikke kan opnås enighed om erstatningen, eller fordi der rent faktisk ikke betales, kan erstatningskravet umiddelbart gøres gældende overfor miljømyndigheden. Ejeren eller brugeren kan gøre erstatningskravet gældende overfor miljømyndigheden fra det tidspunkt, hvor skadevolderen tilkendegiver uenighed om erstatningen eller ikke betaler indenfor en rimelig frist, fastsat i påkrav fra ejeren eller brugeren.

Efter forslaget § 2 indtræder miljømyndigheden i skadelidtes erstatningskrav mod skadevolder.

Miljø- og Energiministeriet finder det rimeligt, at grundejeren eller brugeren har samme retsstilling med hensyn til erstatningskrav for skader, uanset om det er myndigheder efter lovforslaget eller andre end disse myndigheder, der udfører foranstaltninger. Derfor er det også rimeligt, at miljømyndigheden skal skadesløsholde grundejerne ved manglende betalingslyst eller evne.

Af bestemmelsen i stk. 3 fremgår, at miljømyndigheden i mangel af enighed om erstatningsfastsættelsen efter stk. 1 og 2, indbringer dette spørgsmål for taksationsmyndighederne. Miljømyndigheden skal udføre de opgaver, der er tillagt vejbestyrelsen i henhold til lov om offentlige veje.

For så vidt angår retsmæssige skader indeholder forslaget § 44, stk. 1, § 48, stk. 4 og § 58, stk. 1 bestemmelser, hvori det fastslås, at der i påbudene skal fastsættes en pligt til reetablering af den forurenede ejendom.

Til kapitel 10

Til § 77

Bestemmelsen svarer til bestemmelsen om klage i miljøbeskyttelseslovens § 91, og der henvises til bemærkningerne til forslaget til den gældende lov om miljøbeskyttelse.

Udgangspunktet er ligesom i miljøbeskyttelsesloven, at myndighedernes afgørelser kan påklages mindst en gang. Større og principielle afgørelser om påbud kan påklages til Miljøklagenævnet. Det bemærkes hertil, at prioriteringen af og foranstaltninger efter den offentlige indsats samt kortlægningen og afgørelser efter værditabsordningen, ligesom efter den nuværende retstilstand, ikke kan påklages.

Til § 78

Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 92, hvorefter der kan afskæres klageadgang i sager, der er af mindre betydning for miljøbeskyttelsen. Med bestemmelsen gives der mulighed for, udfra decentraliserings- og forenklingssynspunkter, at den endelige afgørelse i særlige tilfælde kan træffes af den myndighed, der har det lokale kendskab til forholdene.

Til § 79

Bestemmelsen svarer til bestemmelserne i miljøbeskyttelseslovens §§ 95 og 96, og der henvises til bemærkningerne til forslaget til den gældende lov om miljøbeskyttelse.

Til § 80

Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 97, og der henvises til bemærkningerne til forslaget til den gældende lov om miljøbeskyttelse. Det skal dog bemærkes, at i modsætning til de gældende regler er der klageadgang for alle amtsrådets beslutninger om ekspropriation.

Til § 81

Bestemmelsen svarer til bestemmelserne i miljøbeskyttelseslovens §§ 93 og 94, og der henvises til bemærkningerne til forslaget til den gældende lov om miljøbeskyttelse.

Til § 82

Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 98, og der henvises til bemærkningerne til forslaget til den gældende lov om miljøbeskyttelse. Det skal dog bemærkes, at de gældende regler om, hvem der er klageberettiget, er ændret, således at organisationerne ikke længere kan klage. Det er imidlertid kun ganske få afgørelser om jordforurening, som organisationerne i dag efter miljøbeskyttelseslovens §§ 99 og 100 kan påklage, idet klageadgangen for de flestes vedkommende ikke omfatter afgørelser efter miljøbeskyttelseslovens kapitel 3 om beskyttelse af jord og grundvand.

Kredsen af klageberettigede er derfor begrænset til, at omfatte afgørelsens adressat, enhver, der har en væsentlig interesse i sagens udfald, embedslægen og miljømyndighederne.

Til § 83

Bestemmelserne i stk. 1 og 2 svarer til bestemmelserne i miljøbeskyttelseslovens § 103, og der henvises